

4. PRIMENA ZAKONA O UNIVERZITETU IZ 1998. – ŠTRAJK, OTKAZI, SUSPENZIJE, OTPORI

Ovaj odeljak sadrži dokumentarnu građu do koje je priređivač uspeo da dođe o otporu i štrajku grupe nastavnika Pravnog fakulteta u Beogradu koja se pobunila protiv Zakona o univerzitetu iz 1998, kao i o otkazima i suspenzijama koje su potom sledile, a koje je dr Vojislav Šešelj najavio još godinu dana ranije, u emisiji RTS-a "Otvoreni studio". Reč je uglavnom o dokumentima kažnjenih nastavnika i saradnika, jer priređivaču nije omogućen uvid u arhivu Pravnog fakulteta.

IZJAVA NASTAVNIKA PRAVNOG FAKULTETA U BEOGRADU

Pošto naš Fakultet nije smogao snage da stupi u štrajk povodom Zakona o univerzitetu od 26. maja 1998. godine, nama, dolepotpisanim nastavnicima, nije preostalo ništa drugo nego da izjavimo da nećemo zaključiti ugovor o radu predviđen članom 165. toga Zakona. Takva izjava o lojalnosti od nas se ne može očekivati i mi je već sada s gnušanjem odbijamo. Za posledice koje mogu da nastupe zbog takvog našeg stava, unapred ćemo, u svakom pogledu, smatrati odgovornim budućeg dekana-namesnika i tvorce sramnog i izopačenog Zakona od 26. maja. Isto tako, smatraćemo ih odgovornim i ako bilo ko od onih koji su sada zaposleni na našem Fakultetu bude sa njega uklonjen po novom Zakonu o univerzitetu.

Beograd, 4. jun 1998.

Danilo Basta, redovni prof.

Mirjana Stefanovski, docent

Vesna Rakić-Vodinelić, vanredni prof.

Mirosljub Labus, redovni prof.

Gašo Knežević, vanredni prof.

Dragica Vujadinović-Milinković, vanredni prof.

Jovica Trkulja, redovni prof.

Dragor Hiber, redovni prof.

Vojin Dimitrijević, redovni prof.

Mirjana Todorović, redovni prof.

Dragoljub Popović, redovni prof.

Vladimir Vodinelić, vanredni prof.

Radmila Vasić, vanredni prof.

Kosta Čavoški, redovni prof.

Slobodanka Nedović, docent

Aleksandra Jovanović, docent

POZIV DEKANU ANTIĆU DA PROVERI DA LI IMA VEĆINSKU PODRŠKU NASTAVNIKA I SARADNIKA FAKULTETA

Poštovani prof. Antiću,

Iz novina smo saznali da ste dekretom ministra prosvete postavljeni za dekana Pravnog fakulteta u Beogradu. To nas je veoma iznenadilo, jer smo očekivali da ćete Vi, ili neko drugi od mogućih ministrovih miljenika, prethodno

na valjan način proveriti da li uživate podršku svojih kolega kojima želite da upravljate. Kako to niste učinili, zaključujemo da svoje kolege, s kojima već dvadeset godina delite i dobro i zlo, jednostavno nipodaštavate. Uverićete nas u suprotno ako, u skladu sa tačkom tri Zaključaka Nastavno-naučnog veća Pravnog fakulteta u Beogradu od 29. maja 1998. godine, proverite da li imate većinsku podršku nastavnika i saradnika, koja bi se iskazala tajnim glasanjem. Izostane li s Vaše strane ta provera, za nas će to biti pouzdan znak da na našu podršku i lojalnost uopšte ne računate, pa ćemo se stoga truditi da se ponašamo u skladu sa Vašim očekivanjima.

Beograd, 29.06.1998.

Danilo Basta
Vesna Rakić-Vodinelić
Košta Čavoški
Miodrag Jovanović
Mirjana Todorović
Vladimir Vodinelić
Dragica Vujadinović-Milinković

Mirjana Stefanovski
Miroљub Labus
Jovica Trkulja
Dragor Hiber
Dragoljub Popović
Marija Draškić
Goran Svilanović

OLIVER JE ZAPRAVO ZLOLIVER

I. Pregled nenormalnosti u vezi sa postupkom izbora V. Vodinelića

Baš ništa u vezi sa tim postupkom nije bilo normalno (čak ni u smislu: uobičajeno). Od samog početka, pa zaključno, za sada, sa tvrdnjom Olivera Antića da, budući da je postao dekan, mora poništiti konkurs, pošto je prethodno bio potpisnik referata.

1. Lanac nenormalnosti započet je tako što su Slobodan Perović i Miodrag Orlić, neposredno uoči vremena kada je trebalo pokrenuti postupak za izbor, tadašnjem dekanu (neuspešno) plasirali ideju da je reizbor obavezan i onda kada kandidat ispunjava zakonske uslove za izbor u više zvanje.

To nisu činili nikada ranije, ni u jednom od brojnih slučajeva izbora na našoj i drugim katedrama kada su kandidati predlagani za izbor i birani bez prethodnog reizbora. Nisu se oglasili ni neposredno pre toga kada je njima prednosom, na Katedri za građansko pravo, Vladimir Stojiljković (takode bez reizbora) biran u više zvanje – čak i pre isteka vremena za koje je biran.

M. Orlić, pošto mu je jasno stavljeno do znanja da se mora poštovati zakon i da se kandidat mora birati ako su zakonski uslovi ispunjeni, rekao je: da, ako bude predloga.

2. S. Perović, šef katedre, ništa nije preduzeo za pokretanje postupka izbora, ne samo u času kada je za to dospeo zakonski rok i kada je od uprave Fakulteta dobio o tome obaveštenje, nego ni mesecima potom. Čak ni onda kada je posle toga uprava Fakulteta uputila urgenciju katedri zbog nečinjenja, a ni mesecima iza toga. Stvar je izneo na katedru tek kada i za jednog kolegu kome je vreme za izbor dospevalo pola godine doznije.

M. Orlić, kao najstariji nastavnik na predmetu Građansko pravo u času kada je trebalo pokrenuti postupak izbora, nije se držao onoga što je bila čvr-

sta tradicija na predmetu: da najstariji nastavnik obavi konsultacije sa kandidatom, ne bi li se utvrdilo ima li uslova za izbor ili za reizbor, i da potom učini predlog katedri. Tako je bivalo i pri svakom izboru samog M. Orlića, ali Orlič, kao sada najstariji nastavnik, nije tako postupio, ne učinivši ni ikakav prethodni korak, ni predlog, mada se može pretpostaviti da ga je šef katedre obavestio o dopeću roka, kao što je to šef katedre činio uvek ranije.

3. O. Antić je zatim preuzeo ideju o obaveznom reizboru povodom Vodinićevog izbora a da je ni on nije plasirao nikada ni pre ni docnije, ni u jednoj prilici, pa ni u već pomenutoj (nedavno prethodećeg izbora V. Stojilkovića).

Na sednici Izbornog veća, tražeći da Veće vrati stvar Katedri da bi se ispitala obaveznost reizbora, jadikovao je da nije blagovremeno dobio poziv za sednicu Katedre na kojoj je predlagano raspisivanje konkursa, ali je izostavio da navede da je celu sedmicu (u kojoj je poziv dostavljen i sednica održana) proveo van Beograda (u Dobroti, Boka Kotorska).

Prigovarao je na istoj sednici Veća da uz poziv za sastanak Katedre nije dobio i popis Vodinićevih radova, mada baš nikada, ni u jednoj prilici ranije popis radova nije bio dostavljan uz poziv već na samoj sednici katedre.

Na istoj sednici Izbornog veća Antić je beskrupulozno izmislio da postoji odluka Katedre za građansko pravo o tome da je reizbor obavezan i onda kada su ispunjeni zakonski uslovi za unapređenje, i na toj izmišljenoj odluci zasnivao traženje.

4. Pošto je Izorno veće obrazovalo komisiju za pisanje referata, jedan član Komisije, prof. dr Dragoljub Stojanović uputio je pismo u kojem saopštava Veću da ne može da obavi funkciju člana komisije zbog predstojećeg odlaska u Nemačku. Jednom članu Komisije, prof. dr Jakovu Radišiću rekao je da je izašao iz Komisije zbog toga što se insistira na obaveznosti reizbora, i da mu je dobro došao predstojeći odlazak u Nemačku, jer se tako neće zameriti Vodiniću.

5. Pri određivanju novog člana Komisije na mesto demisioniranog D. Stojanovića, M. Orlič daje antologijsko obrazloženje nesuvislog predloga da O. Antić postane član Komisije: zato što ima nešto protiv kandidata i izbora. Da je Vodinić prisustvovao toj sednici, sam bi predložio još prof. dr Ljiljanu Đurović. Tada bi se moglo reći: sva ta divna stvorenja su unutra – nema baš nikoga ko nešto ima protiv kandidata a da je ostao van komisije. Nesklonost kandidatu – normalan kriterijum po kome se obrazuju komisije za izbor?!

6. O. Antić je prvo bio protiv raspisivanja konkursa. Onda je ušao u Komisiju pokazavši se kadar da član komisije postane na osnovu obrazloženja da je nesklon kandidatu. Potom je – uprkos prvobitnom protivljenju da se konkurs uopšte raspiše – čak i potpisao referat sa predlogom Veću za izbor. Zatim – iako član komisije i potpisnik referata kojim predlaže izbor - nije došao ni na jednu sednicu Veća kojem je predlog učinio. Potom – iako je predložio izbor – hvalisao se okolo da je on organizovao opstrukciju izbora. Uz to, pred članovima uprave Fakulteta cinično je izjavio: prekjuče, kada je bila sednica Izbornog veća, bio sam bolestan; juče i danas sam zdrav; sutra, kada je nova sednica Izbornog veća, biću bolestan. Linija kontradiktornosti kao linija normalnosti?

7. S. Perović, jedan od članova Komisije koja je sastavila referat, konstatovala ispunjenost zakonskih uslova za izbor i predložila izbor, od pet sedni-

ca Izbornog veća, na čijem dnevnom redu je bio predloženi izbor (8.12.1997., 22.12.1997., 26.1. 1998., 28.1.1998. i 22. 6.1998), došao je samo na jednu (22.12. 1998).

O. Antić, član Komisije koja je sastavila referat, konstatovala ispunjenost zakonskih uslova za izbor i predložila izbor, od pet sednica Izbornog veća, na čijem dnevnom redu je bio predloženi izbor, nije došao ni na jednu.

M. Orlić, član Komisije, izostao je “samo” sa dve sednice.

8. S. Perović i M. Orlić, funkcioneri udruženja pravnika i urednici časopisa, organizatora Kopaoničkih susreta, zakazali su skup u Udruženju pravnika, i brojnim nastavnicima i saradnicima Fakulteta uputili poziv, za isti dan i u isto vreme za koje je (daleko pre) bila zakazana sednica Izbornog veća, za čiji dnevni red je predviđen i izbor koji su oni predložili kao članovi Komisije, i kojoj sednici su od strane dekana i sami pozvani da prisustvuju, kao i oni drugi koje su oni pozvali na paralelan skup.

9. Kada je, zbog (netipične) nesposobnosti Izbornog veća da u zakonskom roku obavi svoj posao, ponovljen konkurs za izbor, Vodinečić je na ponovljenom konkursu učestvovao sa jednim radom više, objavljenim u međuvremenu (sa 25 radova, dok je na prethodnom konkursu učestvovao sa 24 rada, nastala od prethodnog izbora 1992). Taj novi rad je priložio konkursnoj prijavi, ali je M. Orlić, mada su u prethodnom referatu prikazani i ocenjeni svi ostali radovi, i mada je sastav Komisije i ovog puta bio isti, zahtevao od Vodinečića da ponovo dostavi i sve ostale radove (što je Vodinečić učinio).

M. Orlić, kome je ponovo povereno pisanje referata, utrošio je gotovo dva meseca za ponovljeno pisanje referata i tek 58. dana (od 60 koliko iznosi zakonski rok) predao referat na potpisivanje ostalim članovima.

10. O. Antić, na dan kada je referat predat Upravi za potpisivanje, obavešten o tome od strane službenice uprave, kaže da toga dana nema vremena za referat i da će se sutra pozabaviti time. Sutradan kaže da opet nema vremena. Tek kada mu je iz uprave rečeno da će referat i tako biti dat na dalji postupak, poslednjeg – 60. dana roka pred kraj radnog vremena potpisuje referat.

11. Neobičajeno postupanje u vezi sa izradom (ponovljenog referata, a i prvi referat je predat na samom kraju roka) rezultiralo je time da su referati za sve druge konkurse koji su docnije raspisani pre bili napisani i predati.

12. U referatu za Vodinečićev izbor, M. Orlić, koji je sastavio tekst referata, pišući o polemici V. Vodinečića sa A. Gamsom i Lj. Đurović, prebacujući Vodinečiću da je objavio svoj tekst iako je A. Gams umro, neobičajeno mnogo prećutkuje i izmišlja u toj osetljivoj stvari. Prećutao je da je V. Vodinečić tekst duplike predao za objavljivanje gotovo tri godine (tačno: pune dve godine i deset meseci) pre nego što je objavljen, a dve godine i šest meseci pre smrti A. Gamsa. Prećutao je razloge tolike nenormalne dužine perioda koji je protekao od predaje teksta za objavljivanje, kao i svoju, središnju ulogu u tome. Prećutao je da je jedna redakcija Anala čak tri puta u razmaku od dve godine donela odluku da se tekst objavi, kao i to da upravo on, koji je u međuvremenu postao glavni i odgovorni urednik nije sproveo prvu odluku o objavljivanju, iako ga je ona obvezivala, čime je doprineo da se tekst ne objavi pre smrti A. Gamsa. Prećutao je da druga odluka te redakcije o objavljivanju nije dospela da bude spro-

vedena objavljivanjem teksta daleko pre smrti A. Gamsa upravo zato što je on, Orlić izazvao višemesečno kašnjenje objavljivanja broja 1 za 1996. godinu time što je mesecima odugovlačio da preda tekst in memoriama za prof. dr O. Stankovića, zbog čega je onda kasnilo i objavljivanje sledećeg, broja u kojem je, prema odluci redakcije, trebalo da se pojavi Vodinelićev tekst, sve to daleko pre smrti A. Gamsa. (Orlićevo odugovlačenje predaje teksta in memoriama razumljivo je ako se ima u vidu da je u tekstu in memoriama, koji je izgovorio na komemoraciji, Orlić povodom smrti jednog profesora /O. Stankovića/ o drugome profesoru /S. Peroviću/ govorio tako kao da je taj umro, učinivši ga na taj način komorijantom, pri čemu je – sudeći po reakcijama iz publike – sahranio samo sebe. Naime, velelepni Park dvaju prinčeva, kojeg je tada podigao u usmenoј reči, trebalo je – zbog neukusa i reakcija iz publike - potom sravniti sa zemljom, što je Orlić i učinio u pisanom tekstu in memoriama koji je konačno predao, izbacivši iz pisanog teksta baš svaki segment tog centralnog dela usmene reči, ali je obim tih radova iziskivao sve vreme utrošeno na užtrb izlaženja časopisa.) Prečutao je da je on doprineo tako kasnom objavljivanju Vodinelićeve duplike i time što, iako je znao da je kandidovan za glavnog i odgovornog urednika, propustio je rok konkursa, tako da je konkurs morao biti ponovljen, što je bio dodatni nepotreban višemesečni gubitak vremena za izlaženje časopisa, kao i za objavljivanje teksta o kojem je reč. Propustio je da navede i to da je kašnjenju doprineo i time što je, kada je na ponovljenom konkursu imenovan za glodura, utrošio mesece i mesece samo na obrazovanje redakcije (koju na kraju nije ni obrazovao u skladu sa Statutom), zbog čega je časopis sve to vreme mirovao. Prečutao je i to da za svoju odluku da ne objavi Vodinelićev tekst nije dobio podršku od većine članova redakcije. Štaviše, izmislio je (na str. 23-24 referata) da je posle njegove ostavke, koju je podneo zbog nespремnosti da tekst objavi, i cela redakcija, sledeći ga u tome, podnela ostavku.

13. Takođe je neuobičajeno da pisac referata, imajući za sobom višedecenijsko bavljenje naukom, u vidu prigovora Vodineliću ostavlja dokaze elementarne nelogičnosti kao i nepoznavanja razlike između analize i sinteze. Za Vodinelićev nalaz u monografiji “Takozvana zloupotreba prava” – da se kod zabrane zloupotrebe prava ne radi ni o pravu, ni o vršenju prava, ni o zabrani vršenja prava – piše (na str. 26) u referatu, bez ikakvog objašnjenja: “Pomalo je neubedljiv zaključak ...”. S obzirom na prirodu te stvari, na zalančanost elementa o kojima je reč, taj Vodinelićev stav može biti samo potpuno neubedljiv ili potpuno ubedljiv, a nikako ne pomalo. Ako lice ni nema pravo, onda ga ni ne može vršiti, a ako nije posredi vršenje prava, onda ni zabrana nije zabrana vršenja prava. Nepostojanje prvog elementa (prava) neumitno povlači za sobom nepostojanje ostala dva (vršenja prava i zabrane vršenja prava), tako da ili ništa od toga nije tako kako je Vodinelić našao da jeste ili je sve tako, te zato nije ni moguće da je nalaz “pomalo neubedljiv” i da je “previše takozvanog” (str. 26), nego je ili sasvim ubedljiv i sva tri elementa su takozvana, ili je sasvim neubedljiv, jer nijedan elemenat nije takozvani nego je stvarni.

Tim Vodinelićevim nalazom (da se kod zabrane zloupotrebe prava ne radi ni o pravu, ni o vršenju prava, ni o zabrani vršenja prava), pisac referata ilustruje (na str. 26 referata) zaključak o Vodinelićevoj umanjenoј sposobnosti za sintezu. Međutim, nalaz o kojem je reč takav je po svojoj prirodi, da do nje-

ga ni kandidat nije došao niti bi iko drugi mogao dospeti sintezom već analizom. (Rezultati Vodinelićeve sinteze iskazani su na drugom mestu u monografiji – kroz tri definicije zloupotrebe prava, jednu tipološku, jednu denotativno-disjunktivnu i jednu u duhu tradicionalne logike, što čak ni uobičajenoj pažnji pri čitanju ne bi promaklo.)

(13a. Ekskurz: Prof. dr Milkov, dekan Pravnog fakulteta u Novom Sadu, blizak pojedinim članovima Izbornog veća Pravnog fakulteta u Beogradu, izjavljuje na sednici tamošnjeg Veća – u vreme dok je konkurs u toku – da Vodinelić ne može biti član Komisije za ocenu jednog magistarskog rada, budući da je izgubio nastavničko zvanje na Pravnom fakultetu u Beogradu.)

II. Pregled pravnih delikata, moralnih delikata i neprofesionalnih i nekolegijalnih činova u vezi sa postupkom izbora V. Vodinelića

Tako izgleda lanac nenormalnosti koji su, svako ponekom karikom, pomenuta trojica splela oko ovog izbora. Pošto sama nenormalnost ne znači još negativnu vrednosnu kvalifikaciju, valja naglasiti da je ovaj venac satkan iz nenormalnosti od kojih su neke pravni delikti, neke moralni delikti, neke neprofesionalni i nekolegijalni činovi, a neke sve to ujedno. Naročito su brojna ogrešenja o zlatno pravilo, sadržano u svakom moralnom i religijskom kodeksu: ne čini drugome ono što nećeš da tebi čine.

1. Protivno je propisima tražiti uslove koje zakon ne traži za izbor, kao što su sva trojica to činila. Ni Zakon o univerzitetu ni Statut ne propisuju da je reizbor obavezan onda kada su ispunjeni uslovi za izbor u više zvanje. Pošto fakultet ne bi mogao ni normativno (statutom) pooštriti uslove za izbor u odnosu na zakonske (tražeći obavezan prethodni reizbor), kao što ih ne bi mogao ni ublažiti, pogotovo to ne može kao adresat norme u primeni zakona ni izborno veće, ni dekan, ni katedra, ni neki pojedinac pa bio taj i šef katedre, a kamoli ostali obični smrtnici.

Zato, sve i da postoji odluka katedre sa takvom sadržinom (reizbor kao uslov za napredovanje), na koju se konfabulantski pozivao O. Antić, ona bi bila protivzakonita, dakle nevažeća. Međutim, odluka na koju se pozivao nikada nije postojala. Na traženje jednog člana Katedre za građansko pravo da članovi Katedre budu obavešteni o tome da li je Katedra ikada donela takvu odluku, nakon što su oba sekretara Katedre (pređašnji, koji je upravo predavao dužnost, i novi) pretražili arhivu, šef katedre je na sednici kontaktovao zapisnički da nikada takva odluka nije bila doneta. Ispostavilo se da postoji samo takva odluka davno preminule partijske organizacije (SK).

2. Posebno je nemoralno što je baš M. Orlić zagovarao obavezan reizbor. Mada zagovornik obaveznog reizbora u slučaju Vodinelić, sam je, naime, bio unapređen bez reizbora, čim je prvi put ispunio uslove za izbor u više zvanje. Čak je i pre vremena stao u red za izbor: obmanuo je O. Stankovića da svakog časa okončava knjigu (o zaključenju ugovora), pa je O. Stanković predložio katedri raspisivanje izbora. Knjigu nije dovršio ne samo u času kada je katedra predložila raspisivanje izbora, niti kada je raspisan konkurs, ni onda kada je istekao rok za prijavljivanje na konkurs, nego ni znatno potom, tako da je konkurs ugašen i docnije novi raspisan. Sve u svemu, od časa kada je izjavio

volju da se za njega raspiše konkurs za izbor u više zvanje do časa kada je izabran, protekle su gotovo dve godine. (Ako mu nije smetalo da sam bude biran u više zvanje čim je po prvi put ispunio za to uslove, pa je to hteo čak i pre toga, nije mu smelo zasmetati da drugi, koji je bar ispunio uslove, bude biran.)

3. Nesposobnost da poštuju jednakost a sposobnost da postupaju diskriminatorno potvrdila su sva trojica time što nikada pre nisu zahtevali obavezan reizbor (a nisu ni kasnije, kod drugih kandidata), pa ni u neposredno prethodjećem slučaju izbora V. Stojiljkovića koji je unapređen ne samo bez reizbora, nego i pre isteka vremena na koji je biran (protiv čega ja ne moram imati ništa, ali su oni morali imati itekako: ako im smeta da po isteku roka bude biran Vodinić, moralo im je tek smetati da ministrov sin bude biran pre isteka roka).

4. Nemoralno je Antić prigovarao što uz poziv za sastanak Katedre nije dobio i popis Vodinićevih radova, jer baš nikada ranije popis radova nije bio dostavljan uz poziv, pa ni u njegovom slučaju. Kada je Antićev izbor bio na dnevnom redu sednice Katedre, čak ni na samoj sednici, pa ni u času kada je S. Perović već učinio predlog za raspisivanje konkursa za Antićev izbor, Antić se nije setio da zatraži da članovima Katedre bude dat na uvid popis njegovih radova. Tek na podsećanje jednog člana Katedre da je uobičajeno da se na sednici članovima da na uvid popis radova, tok sednice je na kratko prekinut da bi se pribavio popis Antićevih radova. Ono što je podeljeno članovima Katedre (svega tri primerka za Katedru koja broja nekoliko desetina članova) predstavljalo je, narodski rečeno, drljosi. Drljosi u formalnom smislu, jer je popis sadržao rukom dopisivane delove, a što je važnije – papir neuredan i u materijalnom smislu: umesto da iskaže samo radove na osnovu kojih bi jedino mogao biti biran (one nastale posle prethodnog reizbora), Antić je iskazao sve radove na osnovu kojih je prethodno već bio reizabran (uzgred, sve to je stalo na jednu stranicu). Vodinićev popis radova bio je potpun, bez ikakvih zamerki i sadržao je samo radove na osnovu kojih bi mogao biti biran.

5. Antićevo traženje da Veće vrati stvar Katedri kako bi se razmotrila obaveznost reizbora, predstavlja zloupotrebu ovlašćenja (predlaganja). Tražiti od Veća da raspravlja i da se bavi nečime za šta nije nadležno (za šta nema ovlašćenja ni dužnost) i za šta nema nikakvog osnova, predstavljalo je nastojanje da se institucija (Veće) upotrebi za svrhu za koju nije namenjena (protivciljno vršenje prava predlaganja), i učinjeno je samo da bi se naudilo, napakostilo drugome (šikanozno vršenje prava).

6. Protivno je propisima ne pokretati postupak za izbor kada za to dođe vreme. Kao i u pogledu uslova za izbor, tako je i u pogledu vremena raspisivanja konkursa norma Zakona o univerzitetu kogentna. Hoće li se preduzeti propisane radnje, to nije stvar bilo čije dobre volje. Čak ni fakultet ne bi statutom mogao predvideti drugačije od zakona, a kamoli da pojedinac, makar to bio i šef neke katedre, kao S. Perović, sme ignorisati kogentnu zakonsku normu. Nije bila stvar njegove dobre volje kao šefa katedre ni to što, kada mu je dekan dostavio obaveštenje da je dospelo vreme za pokretanje postupka, ništa nije preduzeo. Kada to nije učinio čak ni po naknadnoj urgenciji dekana, samo se ponovo ogrešio o dužnosti. Tim nečinjenjem je, osim toga, S. Perović, šef katedre, izložio kako dekana tako i fakultet riziku prekršajne odgovornosti, budući da

je Zakon o univerzitetu predviđao kažnjavanje za slučaj da se blagovremeno ne pokrene postupak (što je prekršaj fakulteta koji je u ovom slučaju skrivio šef katedre). Šef katedre se – ignorišući svoje obaveze – izdigao, dakle, kako iznad zakona tako i iznad dekana.

S obzirom na profesionalni običaj koji u tom pogledu važi na Katedri za najstarijeg nastavnika na predmetu, neprofesionalan čin predstavlja Orličevu ne preduzimanje nikakvih radnji u vezi sa izborom mlađega.

7. Ne pokrenuti i ne sprovesti postupak za izbor, onda kada zakon na to daje pravo kandidatu a nameće obavezu fakultetu, znači kandidatu naneti štetu (koja se sastoji, između ostalog, u tome što neće pravovremeno dobiti veću platu, koja mu sleduje). Tako oštećeni kandidat ima pravo na naknadu štete od fakulteta (a Vodinečić, od decembra 1997). Ako to ne razume O. Antić, jer mu ne spada u specijalnost (mada bi morao znati kao pravnik), svakako razumeju S. Perović i M. Orlič kao profesori upravo obligacionog, dakle i odštetnog prava. Ukratko, mora se imati pravni osnov da bi se neko izložio šteti, a da se ne bude odgovoran za naknadu štete. Što raznovrsnim činjenjem, što nečinjenjem, sva trojica su kuću u kojoj rade uvalila u dug (obavezu naknade štete) prema Vodinečiću, nemajući nikakav pravni osnov.

8. Sa stanovišta profesije, neprihvatljivo je koristiti nesklonost prema kandidatu kao kriterijum za obrazovanje sastava komisije za pisanje referata. Ni u zakonu, ni u statutu, ni bilo gde drugde to nije osnov za ulazak u komisiju. Presedanom koji je učinjen u ovom slučaju (prihvatanjem Orličevog predloga, tako obrazloženog) povređena je priroda ustanove i profesije, i naneta im sramota, budući da se toliko podrazumeva (u logici je stvari) da se na univerzitetu komisije za izbor obrazuju na osnovu kompetentnosti, a ne na osnovu netrpeljivosti. Predložiti u komisiju nekoga ko je kompetentan – to je ono što se duguje pre svega kandidatu, jer samo kompetentan može valjano oceniti radove kandidata. Ali, to uostalom Veće duguje i sebi, ako je ozbiljno, jer ono treba da na osnovu referata donese odluku, pa mu ne bi smelo biti svejedno hoće li tu osnovu pripremati neko kompetentan ili nekompetentan. U ovom slučaju, uz one koji su već bili u komisiji, bilo je i drugih kompetentnih na Katedri, koji su se bavili bar jednom od tri oblasti u kojima Vodinečić piše. Ako se već hteo neko nekompetentan, onda se opet moglo držati onoga što je bar na ovom fakultetu tako jasno izraženo kao okoštala pravilnost – da se ide po starini, te da se angažuje nastariji među ostalim profesorima, a kojih je onoliko, svih starijih od Antića. Uključivanje nekompetentnog u komisiju moglo bi se smatrati prihvatljivim ako se pomanjkanje kompetentnosti kompenzuje formatom, veličinom (što je na Katedri za građansko pravo praktikovano uključivanjem S. Perovića u komisiju za gotovo bilo koji predmet). Ali, Antić nije gorostas pravne nauke. Jedini je na Katedri za građansko pravo koji je od samog početka univerzitetske karijere bio i ostao u granicama samo jedne jedine građanskopravne discipline, i onda kada se moglo i radilo drugačije (jedini je tada biran samo za jednu disciplinu, dok su svi ostali birani za Građansko pravo). Nikada nije stigao ni do početnih teorijskih pitanja ni svoje uske discipline, a kamoli drugih disciplina, pa ni onih za koje se Vodinečić bira. Neće biti da je za direktora Instituta za uporedno pravo biran zato što je kolos jugoslovenske pravne komparativistike. Još uvek niko nije stigao da pročita sve one radove iz komparativi-

stike koje Antić nikada nije napisao. Ništa u komparativistici nije ostavio za sobom, ništa se po njemu neće zvati. (Uvreda je za Institut za uporedno pravo da mu je on imenovan za direktora, ako se sećamo jednog Borislava T. Blagojevića.)

9. Neprofesionalno je i nekolegijalno je ne doći na sednicu na kojoj se razmatra referat koji ste potpisali. Ali nije samo neprofesionalno i nekolegijalno već predstavlja i povredu radne dužnosti. Članovi komisije, potpisnici referata počinili su disciplinske povrede nedolaskom na sednice, posebno s obzirom na postojeću odluku Veća da članovi komisije moraju biti prisutni kada se razmatra predlog koji su učinili. Ako potpisnici referata uporno izostaju, to pruža osnov za zaključak da ne dolaze kako bi sprečili da se o referatu glasa. Zbog nedolaženja na sednice već je jedan, ne tako davnašnji dekan kaznio i S. Perovića i M. Orlića. Bez učinka, jer su se obojica ovoga puta pokazali kao višestruki povratnici. Obojicu je nadmašio O. Antić, ne došavši ni na jednu sednicu. Nije samo nemoralno, nego se civilistički izražava kao neosnovano obogaćenje (*causa data, causa non secuta*) primati platu i za poslove koji se ne obave, a svaki nastavnik plaćen je u okviru fiksnog dela i za to da učestvuje u radu Izbornog veća.

10. Zakazati skup na drugom mestu za isto vreme kada je zakazana sednica Izbornog veća, uz to pozivati na njega i druge kojima je, kao i njima, radna dužnost da budu na sednici Izbornog veća - to je naravno opet nekolegijalno, ali su S. Perović i M. Orlić time i druge odvrćali i odvlačili od ispunjavanja radnih obaveza, navodeći tako i druge da ne izvršavaju svoje radne obaveze i da krše radnu disciplinu.

11. Insistiranje M. Orlića da Vodinečić ponovo dostavi sve već pročitane i u referatu ocenjenje radove Komisiji koja je u istom sastavu već potpisala referat, predstavlja šikanu, prividno vršenje prava radi maltretiranja drugoga.

Profesionalno je nekorektno i nekolegijalno neosnovano odugovlačiti izradu i predaju referata, preko crte kada je odavno mogao biti napisan, kao što je ovde pri ponovnom pisanju referata utrošen bezmalo ceo rok (nešto manje od dva puna meseca) da bi se proučio i prikazao samo jedan jedini novi rad kandidata.

Neprofesionalno je i nekolegijalno ničim opravdano otežati sa potpisivanjem referata, kao što je O. Antić otežao do samog kraja roka.

Pravo je da se referat izradi i potpiše sve do kraja roka, ali predstavlja zloupotrebu tog prava ako se to čini na samom kraju roka iako je moglo ranije, pošto se time nepotrebno, izlišno kandidat izlaže nepovoljnim posledicama (vremenski neprimereno vršenje prava kao vid zloupotrebe).

12. Nemoralno je da drugoga prekorevamo što se našao u situaciji koju smo sami izazvali, kakvu je situaciju svojim, poglavito nečinjenjem, prouzrokovao M. Orlić u vezi sa objavljivanjem Vodinečićeve duplike. Nije Vodinečić napisao rad o mrtvome koji nije imao prilike da odgovori (rad je predat za objavljivanje dve i po godine pre smrti), nego je upravo Orlić bitno doprineo tome da se rad ne objavi pre smrti.

Neprofesionalno je i nemoralno to što je Orlić izmislio da mu je cela redakcija dala podršku, i da je podnela ostavku, a očigledno je da je putem te izmišljotine hteo da proizvede negativan utisak o kandidatu. Inače, svoju savest,

nečistu zbog toga što se nije angažovao u odbranu Gamsa 1972., Orlić je pokušao da opere time što će sada, 25 godina kasnije sprečiti objavljivanje Vodinelećevog teksta.

13. Neprofesionalno je kada se neko, ko se gotovo četiri decenije bavi naukom, ne potruži da pri formiranju i formulisanju ocene o kandidatu uvaži razliku između analize i sinteze. Neprofesionalno je, takođe, jer je neverovatno, da kao naučni radnik nije bio svestan da ona druga opisana tvrdnja iz referata predstavlja totalnu nelogičnost. I jedno i drugo osnovano navodi na pomisao da su primedbe napisane tek zato ne bi li se makar nešto prigovaralo.

*III. Pregled razloga nenormalnosti, koje pravnih delikata,
koje moralnih delikata, koje neprofesionalnih
i nekolegijalnih činovi, u vezi sa postupkom izbora V. Vodineleća*

Otkuda tolika pravna, moralna i neprofesionalna i nekolegijalna sagrađenija, i otkuda takvo zajedništvo među inače međusobno različitim akterima? Na primer, kako je moguće da se ljudi sa tako različitom prošlošću složno zakače za jednu davnašnju odluku počivše partije? Još da se razume M. Orlić, koji je u toj partiji ostvario neke pozicije, ili O. Antić, koji bi to mogao činiti u ime dragih sećanja na sebe kao partijskog jurišnika M. Kurdulije. Ali, šta tu traži S. Perović, koji je sam bio žrtva baš tog stava partije o obaveznom reizboru?! Ili, ako možemo razumeti S. Perovića kao neojusnaturalistu, a M. Orlića kao pridruženog jusnaturalistu, što se sa lakoćom uznose iznad zakona (pooštravajući zakonske uslove za izbor), pošto je među jusnaturalistima ipak bivalo i takvih (mada su oni – što je suštinski drugačije – tražili debele razloge za odstupanje od zakona, npr. zakonsko nepravo, povredu ljudskog prava u konkretnom slučaju) – kako razumeti bojažljivog O. Antića koji se pred celokupnim Nastavno-naučnim većem skrušeno pita (povodom izborne krađe): ko smo mi da kritikujemo Vrhovni sud Srbije?; jer, ako se ne usuđuje kritički da procenjuje čak ni ono što nastaje u primeni prava (zakona), kako bi onda mogao da se postavi iznad prava (zakona) samog?!

Uprkos tome što u glavnome nisu različito postupali, nego istovetno, njihova istovetna postupanja imaju različite korene. Zato se na jednu stranu moraju u pogledu toga staviti S. Perović i M. Orlić, a na drugu O. Antić.

1. Kod S. Perovića i M. Orlića radilo se, pre svega, o jednoj manifestaciji ovde (na fakultetu) rasprostranjenog primitivizma: nesposobnosti da se razdvoji netrpeljivost prema nekome (koja je kod prvoga prema Vodineleću definitivno oformljena u vremenu izborne krađe, dok je kod drugoga daleko starija) od sopstvenih pravnih i profesionalnih obaveza koje se imaju prema dekanu, veću, i uopšte kući, i konačno kolegi.

2. Kod Antića, izvore tolikih delikata čine, s jedne strane, sindrom autoritarnosti od koga pati, a s druge strane, njegova neskrivena zloća. Otuda se, za razliku od pomenutih, on neprikrivano gerirao, i otuda ta rigidnost u odnosu na kandidata.

Da je Antić nešto stariji, mogla bi se prihvatiti oplakla sa bilo kime da je T. Adorno upravo njega držao pred sobom na pisacem stolu kada je opisivao sklop autoritarne ličnosti. Kod Antića čak nisu izostale ni one osobine autoritarnog tipa ličnosti koje je Adorno video kao disjunktivne.

Jedan aspekt njegovog sindroma autoritarnosti - sladostrasno vršenje moći prema onima koji su mu potčinjeni i od njega nekako zavise (kao što je u ovom slučaju ulaskom u komisiju dobio određenu mogućnost vršenja moći prema Vodiniću, koju je, između ostalog, iskoristio otezanjem sa potpisivanjem referata do poslednjeg momenta roka), objašnjava inače Antićevo dominantno ophođenje sa studentima i asistentom: prema studentima npr. nastavu vrši kao vlast, o čemu je na sednici Veća govorila studentkinja prodekan, nipodaštava studente time što ih ne sluša za vreme ispita, što jede za vreme ispita, načinom kako ispituje, time što, na pitanje studenta nije li zaslužio ocenu više, teatralno, sa dva prsta uzima studentov indeks i spušta ga u kantu za otpatke, i dr.; prema asistentu npr. time što mu propisuje frizuru, način odevanja, što ga je učinio ličnim šoferom, pomoćnikom u ženinoj advokatskoj kancelariji i dr.

Ali što se tiče sindroma autoritarnosti, u vezi sa Vodinićevim postupkom izbora ključan je bio jedan drugi elemenat Antićeve autoritarne ličnosti: Antićeva fasciniranost onime ko ima moć i samopodređivanje takvome (S. Peroviću), a ovome je Antićevo angažovanje odgovaralo. Mada je na pragu čak 50. godine svog života, Antić još ništa nije uradio na tome da nađe sebe, ali zato sebi stalno traži i nalazi – vođe, patrone. A onda im se bezrezervno sam podastire, potčinjava bez granica. Kako je nesiguran čak i u najmanjoj jedinici kakva je katedra, već tu iz reda članova katedre bira sebi vođu, patrona. Sve njegove vođe, patroni bili su sa katedre. Iz razloga koji ovde neće biti navedeni, Antić sebi za vođu, patrona uvek bira samo nekoga ko bi mu po razlici u godinama mogao biti otac. Kao i svaka autoritarna ličnost, vođu, patrona bira među onim ličnostima koje su jake u smislu da poseduju moć na katedri i fakultetu. Kako ne može nijedan dan bez vođe, patrona, kada je umro jedan njegov vođa, patron, smesta je sebi našao sledećeg, kada ga je ovaj odgurnuo od sebe, našao je sledećeg, kada je taj umro, opet nije časio ni časa da nađe sebi sledećeg. S obzirom na to da Antić uvek ima samo vođu, patrona za kojim ide, Antić nema niti može da ima svoje vrednosne postavke, principe za kojima bi išao; za principe ne ostaje mesta pored bezrezervnog potčinjavanja izabranom vođi, patronu. Pošto nema principe koji bi kao agens integriteta rukovodili njegovim stavovima i obezbedili doslednost njegovim postupcima a ujedno bili prepreka da postupa suprotno samom sebi – to on jedno govori i čini pod jednim vođom a nešto drugo, nepomirljivo suprotno tome pod kasnijim vođom. To ga dovodi neprestano u neizgladive nedoslednosti, u nepomirljive suprotnosti sa njime samim, sa onim što je pre govorio i radio. Sam sebi skače u usta, sam sebe besomučno šamara, ali i to da sam sebe kinji, taj gajeni mazohizam, sastavni je deo sklopa autoritarne ličnosti. To kinjenje sebe samog tolikim protivrečnostima i nedoslednostima predstavlja samo muku i predstavlja muku samo za nekoga ko stvar posmatra sa strane, dok on kao autoritarna ličnost u tome kinjenju samog sebe nalazi čak zadovoljstva, jer se time on sasvim predaje, povodi za vođom, patronom. Od tog gutanja sebe samog, ne može mu pripasti muka; samo se drugima može smučiti od tolike količine njegove nedoslednosti i kontradiktornosti, i od tolike bezobalne samozatajnosti (onog kod drugih) samo sebi pripadajućega Ja. Za druge zaprepašujuća i nepodonošljiva, za njega samog, međutim, to je lagodna lakoća nedoslednosti i kontradiktornosti. Jedan od primera za to pružio je baš u vezi sa jednim izborom u nastavničko zvanje. Uz blagonakloni stav svog tadašnjeg patrona (O. Stankovića), sam je predlagao da se na Nasle-

dnom pravu bira za docenta jedan kandidat sa strane, do j je nedavno na katedri, idući za svojim aktuelnim patronom (S. Perovićem) objašnjavao kako niko na fakultet ne može doći osim u asistentno zvanje jer fakultet nije imao sreće ni sa kim ko je došao na fakultet u višem zvanju od početnog. Antić time tvrdi da fakultet nije imao sreće npr. sa Konstantinovićem ili sa Blagojevićem, a to mora da ga boli bar zato što on inače stalno veliča Konstantinovića a Blagojeviću toliko duguje, ali on je u stanju da pristane i na tu konsekvencu pošto polazna postavka, čija je ovo konsekvencija, po njegovom tumačenju odgovara njegovom aktuelnom vođi.

Kao i kod svake druge autoritarne ličnosti, i Antićev svet je bipolaran, nastanjen samo prijateljima i samo neprijateljima. Čak i dojučerašnji prijatelj postaje ljuti neprijatelj čim nije na strani onoga koga je Antić sebi izabrao za vođu, patrona, a pogotovo tek ako dođe u sukob s njegovim vođom, ili ako Antić to protumači kao sukob. Kao i kod svake druge autoritarne ličnosti, i kod njega vlada uverenje: ko nije s njegovim vođom, taj je neprijatelj. I kada u nekoj stvari vidi da je stav njegovog vođe nepovoljan prema nekome ili ako protumači, umisli da je tako, Antić se sa krajnjom rigidnošću usmeri na toga kao na neprijatelja, bez ikakve mere i do uništenja. Otuda npr. i čak javno hvalisanje (koje bi inače izgledalo kao znak neinteligencije) nesporno nedopuštenim i nemoralnim radnjama (hvalisanje organizovanjem propasti izbora koji je sam predložio, opstruisanja rada Veća), koje bi radnje on sebi, kao predsedniku disciplinske komisije, poslednji smeo dopustiti. Ta crta Antićeve autoritarne ličnosti jeste jedan koren onoga što se ovde dešavalo Vodineliću shvaćenom kao neprijatelj, a preko njega i fakultetu.

Drugi koren Antićevih čina predstavlja njegova naglašena zlonamernost. Oliver je u stvari Zloliver. Kada se njegova zlonamernost udruži sa njegovom nesposobnošću da drži razdvojene ličnu netrpeljivost i profesionalnu sferu, dešava se ono što se na Katedri za građansko pravo viđalo u više navrata, a povodom ove stvari i na Veću: pošto je zlo nepopularna stvar, a Antić se ni ne trudi ili nije ni u stanju da ga prikrije, niko nije rad da se iza njega tek tako javno svrsta, a pogotovo ne da bi učestvovao na strani Antića u njegovom neskrivano ličnom ratu. Tada Antić ostaje sam samcijat u svome krugu zla. Kada se založi za nešto zaslepnjen i rukovođen samo zlom u sebi, a za to ne nađe podršku ni kod svoga vođe (nekada zbog ogoljenosti metoda), tada je sva intriga samo u tome da li će se (u telu kome se obraća, bila to katedra ili veće) naći makar još jedan ko će mu pružiti podršku, i ko će taj veselnik biti (na sednici Veća, za svoj predlog da se stvar vrati katedri, dobio je samo još jedan glas).

To su glavni uzroci Antićevog ponašanja, ali ne treba zanemariti bar ni sledeće: njegov kompleks u odnosu na Vodinelića, čvrsto i stalno hranjen njihovim, već od samog početka različitim karijerama; njegovo stalno nastojanje da i u nauci i u pogledu autoriteta kod studenata bude kao Vodinelić; po njega nesrećna poređenja sa Vodinelićem, nastajala u situacijama rada na zajedničkim poslovima (recimo u vezi sa Leksikonom građanskog prava). Ali, ne treba ispuštiti iz vida ni to što je – budući da je desničar na platnom spisku levice – uveren (ne baš neosnovano) da mu se u ovom vremenu može sve.

(Tekst koji je prof. dr Vladimir Vodinelić dostavio kao informaciju nastavnicima u protestu juna 1998.)

ZAHTEV 14 NASTAVNIKA DEKANU ANTIĆU DA OKONČA
ZAPOČETE POSTUPKE IZBORA I REIZBORA

Profesora dr Ojibara Antića,
rektorovim kolegij.

za važenja ranijeg Zakona o univerzitetu započet je postupak izbora u više zvanje ili re izbora za nekoliko nastavnika i saradnika Pravnog fakulteta u Beogradu. Nakon stupanja na snagu novog Zakona, kao imenovani Dekan, neke ste od ovih postupaka okončali odlukama o izboru, dok ste kod drugih propustili da donesete odluku. Ovim putem zahtevamo od Vas da izbor izvršite unaka i u skladu sa Zakonom.

Naručilo Vam skraćeno pažnju na konkurs za izbor redovnog profesora za predmet Uvod u građansko pravo i Svoarno pravo, odnosno izbor profesora dr Vladimira Vodinešića. Kako je ovaj izbor i ranije bezuspešno i sikanomno odlagan, skraćemo Vam pažnju da je prošlo dovoljno vremena, pa i rok od 6 meseci predviđen ranijim zakonom, da ovaj kandidat koji ispunjava premaša zakonske uslove, bude izabran.

Svako dalje odlaganje smatraćemo za samo zloupotrebom ovlašćenja i nastavnikom šikanse već i direktnim nagoveštajem nezakonitog reizbora i odbijavanja sa nastavničke funkcije ovog uglednog profesora.

Saopštavamo Vam ovim putem da ćemo reizbor profesora Vodinešića smatrati teškim povredom prava, morala i univerzitetskih običaja, istovremeno i napadom na dostojanstvo svakog univerzitetskog nastavnika, pa ćemo, ako izbor ne izvršite u najkraćem roku, do početka septembra ove godine, obustaviti sve aktivnosti na Fakultetu.

U Beogradu, 24. avgusta 1998. godine

Zajim: *[Handwritten signatures]*
Mujica Stojanović
Goran Zil
Biljana Vukobratović
Mirjana Stefanović
Jasna Džajić
Melanča Jovanović
P. Jovanović - Kujumović

[Handwritten signatures]
Klasić Zdravko
Slobodan Vodinić
Zdravko Stojanović
Zdravko Stojanović
Zdravko Stojanović

PONUĐA ZA ZAKLJUČENJE UGOVORA O RADU
NASTAVNICIMA I SARADNICIMA FAKULTETA

Pravni fakultet u Beogradu 28. avgust 1998. godine

Rešenjem ... sa Vama je zasnovan radni odnos na Pravnom fakultetu Univerziteta u Beogradu na neodređeno vreme (određeno vreme do _____ / ___ godine). Koristim ovu priliku da Vas obavestim da ću, ukoliko ste sa tim saglasni, smatrati navedeno rešenje osnovom daljeg trajanja Vašeg radnog odnosa, pod uslovima u njemu sadržanim, a u skladu sa odredbama Zakona o univerzitetu, Zakona o radnim odnosima i Statuta Pravnog fakulteta Univerziteta u Beogradu.

Molim Vas da, ukoliko postoji Vaša saglasnost, potpišete ovaj akt i da ga do 4. septembra dostavite Sekretaru Fakulteta.

S poštovanjem,

SAGLASAN

Prof. dr Oliver Antić
Dekan Pravnog fakulteta

PROTEST PROTIV ODLUKE DEKANA O NEIZBORU
PROF. DR VLADIMIRA VODINELIĆA
U ZVANJE REDOVNOG PROFESORA

Prof. dr Oliveru Antiću
Beograd, 1.9.1998. god.

Poštovani profesore Antiću,

Obavešteni smo da ste, na osnovu ovlašćenja koja imate vršeci funkciju dekana Pravnog fakulteta u Beogradu i tumačenja da se i ranije započeti konkursi imaju okončati po novom Zakonu o univerzitetu, doneli odluku o neizboru prof. dr Vladimira Vodinića u zvanje redovnog profesora i rešenje o prestanku radnog odnosa (otpuštanju) prof. Vodinića.

Ove odluke smatramo grubim kršenjem čak i važećeg Zakona, napadom na elementarna pravila univerzitetske zajednice i pokušajem zastrašivanja svih nastavnika i saradnika Fakulteta.

Važeći Zakon o univerzitetu ovlastio je Dekana da vrši izbor nastavnika, ali taj izbor nije prepustio njegovoj samovolji. Vaš stav o tome da prof. Vodinić ispunjava sve zakonske i statutarne uslove za izbor iskazali ste potpisavši referat kojim ste predložili da bude izabran. Suprotno postupanje, otpuštanje sa posla prof. Vodinića, otuda je zloupotreba ovlašćenja, samovolja i izigravanje smisla konkursa i izbora. Tako je ovaj Zakon, kojim je ukinuta autonomija univerziteta, upotrebljen na nedozvoljen, ujedno i najopasniji način.

Pozivamo Vas da Vašu odluku, vršeci svoju dužnost zaštite zakonitosti na Fakultetu, bez odlaganja preinačite i izaberete V. Vodinića za redovnog profesora.

Protestujući protiv otpuštanja prof. Vodinića, a sve dok odluka ne bude preinačena, potpisnici ovog pisma će, počev od 7. septembra 1998. godine, obustaviti sve aktivnosti u nastavi.

Očekujemo da promenom odluke pokažete da možete biti privrženi tradiciji univerziteta i sprečiti teške dane za Pravni fakultet u Beogradu.

Basta Danilo, redovni profesor
Čavoški Kosta, redovni profesor, šef Katedre za filozofiju,
sociologiju i teoriju prava
Dimitrijević Vojin, redovni profesor
Jovica Trkulja, redovni profesor
Hiber Dragor, vanredni profesor
Jovanović Aleksandra, vanredni profesor
Knežević Gašo, vanredni profesor
Labus Miroljub, redovni profesor, šef Pravno-ekonomske katedre

ODLUKA PETNAEST NASTAVNIKA DA OBUSTAVE
SVE AKTIVNOSTI U NASTAVI U ZNAK PROTESTA
PROTIV OTPUŠTANJA PROF. DR VLADIMIRA VODINELIĆA

Poštovana koleginice,
Poštovani kolega,

Obavešteni smo da je prof. Oliver Antić, koristeći se ovlašćenjima koje Dekanu daje Zakon o univerzitetu, doneo odluku o neizboru u zvanje redovnog profesora i otpuštanju prof. dr Vladimira Vodinelića. Ovo je učinjeno zloupotrebom zakonskih ovlašćenja, mada prof. Vodinelić, kao što Vam je poznato, ne samo da ispunjava sve zakonske i statutarne uslove, već ih uveliko i premaša. Da prof. Vodinelić treba da bude izabran za redovnog profesora potvrdio je uostalom i sam prof. Antić, potpisavši referat kojim se ovakav izbor predlaže. Presudili su, dakle, neki drugi, neuniverzitetski razlozi.

Uvereni smo da ste svesni da najavljeno raspisivanje novog konkursa dodatno omalovažava kolegu koji je ostao bez posla, a nimalo ne menja činjenicu da je nakon četvrt veka ponovo počelo otpuštanje sa posla nastavnika Pravnog fakulteta, iz razloga koji nemaju veze sa naukom i nastavom.

Prethodni put, 15 godina nakon čistke, Fakultet je pozvao otpuštene da se vrate. Potpisnici ovog pisma su odlučili da se ne stide naknadno, već da sada nedvosmisleno izraze svoj stav o otpuštanjima profesora. Prethodno, obraćali smo se prof. Antiću, pismeno i usmeno, čineći sve da ga odgovorimo od nagoveštene odluke. Upravo na dan kada je odluka doneta održan je ranije zatraženi razgovor šefova katedara sa prof. Antićem na kome ih nije obavestio da će samo posle sat ili dva otpustiti kolegu. Pismom koje Vam dostavljamo u prilogu, zahtevamo od profesora Antića da preinači svoju nezakonitu odluku. Istovremeno, odlučili smo da u znak protesta obustavimo sve nastavne aktivnosti dok prof. Vodinelić ne bude vraćen za katedru.

Uvereni smo, poštovana koleginice – poštovani kolega, da delite našu ogorčenost činjenicom da profesori univerziteta ostaju bez posla iz vanuniverzitetskih razloga. Pozivamo Vas da nam se pridružite u protestu ili nadete način da taj stav izrazite drugačije.

Nadamo se, takođe, da nećete dopustiti da se lanac otpuštanja nastavi. Sigurno ste svesni da je okretanje glave od onoga što se dešava u krajnjoj liniji pristajanje, a da je aktivna saradnja u čistki onih koji ne pristaju moguća na različite načine, pa i preuzimanjem na sebe njihovih obaveza. Docnije kajanje neće izmeniti sud o stavu svakog pojedinca o sudbini Fakulteta, Univerziteta, kolega, njihovih porodica. Teško da se iko može dva puta pozvati na to da nije znao ili mogao ništa; oni koji nisu bili tu za vreme progona sedamdesetih, znaju kako je teško i bolno ispravljati tuđe nepravde.

Uvereni u Vašu solidarnost, srdačno

Beograd, 1. septembar 1998. godine

Basta Danilo, redovni profesor
Čavoški Kosta, redovni profesor, šef katedre za filozofiju,
sociologiju i teoriju prava
Dimitrijević Vojin, redovni profesor

Hiber Dragor, vanredni profesor
Jovanović Aleksandra, vanredni profesor
Knežević Gašo, vanredni profesor
Labus Miroljub, redovni profesor, šef pravno-ekonomske katedre
Milinković-Vujadinović Dragica, vanredni profesor
Nedović Slobodanka, vanredni profesor
Popović Dragoljub, redovni profesor
Rakić-Vodinečić Vesna, vanredni profesor
Stefanovski Mirjana, docent
Todorović Mirjana, redovni profesor
Trkulja Jovica, redovni profesor
Vasić Radmila, vanredni profesor

PISMO NASTAVNIKA U PROTESTU STUDENTIMA

Posle više pokušaja da razgovaramo s dekanom Pravnog fakulteta i da ga odgovorimo od nerazumnog kršenja zakona, bili smo primorani da obustavimo sve nastavne aktivnosti u znak podrške otpuštenom profesoru Vladimiru Vodinečiću.

Mi smo znali da će to da pogodi vas studente u ovom ispitnom roku i zbog toga nam je veoma žao. Međutim, ne bismo mogli da vas učimo osnovnim pravnim i moralnim principima, a da u praksi prihvatimo njihovu zloupotrebu iz najnižih ličnih razloga.

Želeli smo da vam olakšamo situaciju i dekana Pravnog fakulteta smo blagovremeno (24. avgusta i 1. septembra) obavestili o svojoj nameri. Računali smo da će on naći zamenu za nas, tim pre što je više puta javno izjavio da će to brzo i lako da uradi.

Danas smo saznali da dekan nije održao reč i da nije obezbedio uredno obavljanje ispita. Očigledno je da želi da napravi što goru situaciju na Fakultetu da bi opravdao svoje nezakonito i nemoralno ponašanje i tako stvorio povod da nas otpusti s posla.

Verujemo da ćete imati razumevanje za naše postupke.

Beograd, 1. septembar 1998. godine

Basta Danilo, redovni profesor
Čavoški Kosta, redovni profesor,
šef katedre za filozofiju,
sociologiju i teoriju prava
Dimitrijević Vojin, redovni profesor
Jovanović Aleksandra, vanredni profesor
Knežević Gašo, vanredni profesor
Labus Miroljub, redovni profesor,
šef pravno-ekonomske katedre
Todorović Mirjana, redovni profesor

Nedović Slobodanka, vanredni profesor
Popović Dragoljub, redovni profesor
Hiber Dragor, vanredni profesor
Rakić-Vodinečić Vesna,
vanredni profesor
Stefanovski Mirjana, docent
Milinković-Vujadinović Dragica,
vanredni profesor
Trkulja Jovica, redovni profesor
Vasić Radmila, vanredni profesor

PISMO JAVNOSTI NASTAVNIKA U PROTESTU

Dekan Pravnog fakulteta Oliver Antić nezakonito je otpustio 31. avgusta 1998. g. dr Vladimira Vodinelića, vanrednog profesora građanskog prava i jednog od vodećih jugoslovenskih teoretičara građanskog prava.

Ova odluka je doneta neposredno posle sastanka dekana sa šefovima katedri, nakon koga je izgledalo da će izbor dr Vodinelića u više zvanje biti pozitivno okončan u razumnom roku – u skladu sa preporukom komisije za izbor, čiji je jedan od članova bio i sam dekan. Krajnji rezultat je ispao potpuno suprotan, a za nastali obrt situacije isključivu odgovornost snosi dekan fakulteta.

Odluka dekana o otpuštanju dr Vladimira Vodinelića je potpuno nezakonita i predstavlja očigledan primer zloupotrebe Zakona o univerzitetu. Dekan Pravnog fakulteta je upotrebio zakon da bi se obračunao s jednim nastavnikom koga lično ne trpi. Time je ukinuta potpuna samovolja u obavljanju jedne od najodgovornijih javnih funkcija dekana – da nepristrasno bira nastavnike fakulteta. Ovim su potpuno ugrožene osnove naše profesije i nama ne preostaje ništa drugo nego da u znak protesta prekinemo sa radom.

Mi ovo činimo nevoljno i nakon svih pokušaja da se kompromisom reše problemi. Mi smo svesni izazova koje nosi ovaj naš protest – živeli smo i radili za Fakultet i neće nam biti lako da se toga odrekemo. Međutim, postoje viši principi bez kojih naša predavanja studentima gube smisao. Sada se upravo o tome radi, a otkaz jednom našem kolegi samo ilustruje njihovu ugroženost.

Verujemo da će nas naše kolege, studenti i šira javnost razumeti i podržati.

Beograd, 1. septembar 1998. g.

Basta Danilo, redovni profesor
Čavoški Kosta, redovni profesor,
šef katedre za filozofiju,
sociologiju i teoriju prava
Dimitrijević Vojin, redovni profesor
Jovanović Aleksandra, vanredni profesor
Knežević Gašo, vanredni profesor
Labus Miroљjub, redovni profesor,
šef pravno-ekonomske katedre
Todorović Mirjana, redovni profesor

Nedović Slobodanka, vanredni profesor
Popović Dragoljub, redovni profesor
Hiber Dragor, vanredni profesor
Rakić-Vodinelić Vesna,
vanredni profesor
Stefanovski Mirjana, docent
Milinković-Vujadinović Dragica,
vanredni profesor
Trkulja Jovica, redovni profesor
Vasić Radmila, vanredni profesor

OTVORENO PISMO TROJE ASISTENATA KOLEGINICAMA I KOLEGAMA PRAVNOG FAKULTETA U BEOGRADU

Juče, 7. septembra 1998. počeo je štrajk naših petnaest koleginica i kolega u znak solidarnosti sa otpuštenim profesorom Vladimirom Vodinelićem.

Kada je nova vlast posle Drugog svetskog rata obnavljala rad Pravnog fakulteta u Beogradu, ugovor nije produžila profesoru Boži Markoviću, jednom od naših najvećih pravnikā. Ovo bi možda trebalo da bude kompliment kolegi Vodineliću. Međutim, on od toga nema vajde.

Znajući to, ovo petnaestoro ljudi odlučilo je da odbrani čast i ugled našeg Fakulteta postajući njegova savest.

Ius territor, ius deprimitur, languescit honestas. Pravo je pogaženo, pravo je zatrto, iščezava i poštenje. Nemojmo to dozvoliti. Ovde se ne radi o Vladimiru Vodineliću, o novom Zakonu, o pogrešnoj odluci vladinih nameštenika, ovde je reč o odbrani dostojanstva naše profesije, o našoj ljudskosti i solidarnosti. Ovde je reč o nama samima.

Ako opet budemo okretali glavu, žmurili i prećutkivali kršenje prava, šta ćemo sutra reći našim studentima, šta ćemo, uostalom, reći nama samima kada se izjutra pogledamo u ogledalu ili kada se, da nas niko ne vidi, kradom ušunjamo u postelju i sklopimo oči. Naših petnaestoro kolega je istupilo. Zbog njih, zbog nas, da nas manje peče.

Treba li da ih mrzimo zbog toga, ili, pak, da na ma koji način izrazimo slaganje sa njihovim stavom i tako možda povratimo Izgubljeni raj?

Zar ne shvatamo da će, ako i sada budemo nemi, i dalje nestajati naše kolegice i kolege sa Fakulteta. Istrebljivaće nas kao pande, javanske nosoroge ili kalifornijske kondore. Vladimir Vodinelić. Svetislava Bulajić. Test the next. Sve dok i na nas ne dođe red. Svi ćemo, kad tad, postati progonjena divljač.

Ako nećemo da pomognemo našim kolegama da istraju, ako ne želimo da ih obodrimo, bolje da ih prezremo odmah. Žigošimo im čela, vežimo im žute trake oko ruku, da ih slučajno ne pobrkaju sa nama. Onda spokojno izađimo pred studente i recimo im, jednom za svagda, da pravo na Pravnom fakultetu u Beogradu nije umetnost dobrog i pravičnog. Naprotiv!

U Beogradu, 8. septembar 1998.

mr Milica Delević Đilas, asistent
mr Vojislav Stanimirović, asistent
mr Goran Svilanović, asistent

TUŽBA PROFESORA VODINELIĆA PRVOM OPŠTINSKOM SUDU U BEOGRADU

Kao punomoćnik profesora Vladimira Vodinelića, advokat Milan Ivošević podneo je 15.9.1998 godine tužbu sa predlogom za određivanje privremene mere Prvom opštinskom sudu u Beogradu. Tužbom se pobijaju dva pojedinačna akta dekana:

1. odluka o okončanju konkursa za redovnog profesora Uvoda u građansko pravo i Stvarno pravo i raspisuje novi konkurs i;
2. rešenje o prestanku radnog odnosa profesoru Vodineliću sa 31.8. 1998. godine.

I.

Nezakonitost odluke kojom se raniji konkurs okončava nevršenjem izbora i raspisivanjem novog, je u sledećem:

Pomenuti konkurs je raspisan i objavljen u vreme važenja ranijeg Zakona o univerzitetu, po kome je odluku o izboru trebalo da donese Izorno veće,

glasovima redovnih profesora Pravnog fakulteta. Ono takvu odluku nije doneo, pa je konkurs ostao neokončan u momentu stupanja na snagu važećeg Zakona o univerzitetu. Po sada važećem Zakonu o univerzitetu, konkurs treba da okonča dekan, po dostavljanju izveštaja nadležne komisije.

Profesor Vodinečić ispunjava uslove konkursa. Tako je ocenila i Komisija za pripremu izveštaja o prijavljenim kandidatima, koja ga je i predložila za izbor. Član te komisije bio je i profesor Oliver Antić.

Prema članu 91. stav 1. Zakona o univerzitetu, po dostavljanju izveštaja komisije “dekan *vrši* izbor između kandidata koji ispunjavaju uslove za izbor u zvanje i na radno mesto nastavnika, odnosno saradnika”. Dekan je postupio suprotno ovoj odredbi!! Umesto da pristupi vršenju izbora, doneo je sledeću odluku:

“1) Okončava se konkurs za izbor jednog redovnog profesora za predmete Uvod u građansko pravo i Stvarno pravo, tako što se ne vrši izbor.

2) Raspisuje se novi konkurs za jednog redovnog profesora za predmete Uvod u građansko pravo i Stvarno pravo u skladu sa odredbama novog Zakona o univerzitetu.”

Prema članu 91. stav 1. Zakona o univerzitetu, dekan je mogao okončati konkurs nevršenjem izbora samo u slučaju da se nisu prijavili kandidati koji ispunjavaju uslove. Profesor Vodinečić ispunjava uslove a bio je i jedini kandidat. Dekan se, međutim, nije usudio da odluči o prihvatanju ili odbijanju njegove prijave, jer nije mogao “da preuzme na sebe da zameni zakonom utvrđenu volju 38 redovnih profesora” koji su po ranijem zakonu bili nadležni za izbor.

Pošto se, u konkretnom slučaju, konkurs nije mogao okončati nevršenjem izbora, nezakonito je i raspisivanje novog konkursa. Novi konkurs se može raspisivati, samo po zakonitom okončanju ranijeg, a u ovom slučaju raniji nije okončan na zakonit način.

II.

Nezakonitost rešenja o prestanku radnog odnosa profesoru Vodinečiću, je u sledećem:

Prema članu 35. stav 3. Ustava Republike Srbije, zaposlenom može prestati radni odnos protiv njegove volje pod uslovima i na način utvrđen zakonom i kolektivnim ugovorom. Pobijanim rešenjem profesoru Vodinečiću prestaje radni odnos “zbog okončanja konkursa odlukom o neizboru”. Ovakav osnov za prestanak radnog odnosa protiv volje radnika nije predviđen zakonom i kolektivnim ugovorom, pa to i čini pobijano rešenje nezakonitim.

Osnovi za prestanak radnog odnosa protiv volje zaposlenog sadržani su u članu 108. Zakona o radnim odnosima. Pobijano rešenje se ne poziva ni na jedan od zakonskih osnova, a to je očigledan znak njegove nezakonitosti.

Pobijano rešenje se poziva na član 111. stav 2. Zakona o radnim odnosima, po kome radni odnos prestaje danom dostavljanja rešenja, ako zakonom nije drukčije određeno. U ovom slučaju jeste drukčije određeno, jer posebne odredbe člana 71. st. 2. i 3. Zakona o radnim odnosima u državnim organima, predviđaju prigovor koji prestanak radnog odnosa “pomera” do konačnosti od-

luke. Pobijano rešenje određuje da tužiocu prestaje radni odnos 31.8.1998 godine, što je protivno pomenutim posebnim odredbama.

Profesoru Vodiniću bi mogao prestati radni odnos samo ako bi se neko usudio da donese odluku da ne ispunjava uslove u zvanje redovnog profesora.

III.

Kao što se vidi, svaki od ova dva pojedinačna akta ima vlastite mane, koje ih čine nezakonitim. Ali, postoje i njihove zajedničke mane.

Do tih mana je došlo zbog toga što dekan nije upotrebio Zakon o radnim odnosima u državnim organima koji je morao primeniti. Prema članu 96. Zakona o univerzitetu, na zaposlene na univerzitetu primenjuje se "zakon kojim se uređuje radni odnos, ako ovim zakonom nije drukčije određeno". Taj zakon je – Zakon o radnim odnosima u državnim organima, jer je to određeno članom 23. Zakona o javnim službama.

Zbog toga što nije primenio zakon koji je morao primeniti, dekan je profesorima Vodiniću uskratio pravo na prigovor, koje ima na osnovu člana 71. st. 2. i 3. Zakona o radnim odnosima u državnim organima. U odluci o okončanju konkursa i raspisivanju novog, pravna pouka nije uopšte data. U rešenju o prestanku radnog odnosa, pravna pouka je pogrešno data, jer profesora Vodinića direktno upućuje na sudsku zaštitu, a ona je, po članu 71. stav 6. pomenutog zakona, moguća tek posle interne zaštite po prigovoru.

Uskraćivanjem prava na prigovor dekan je povredio i član 22. stav 2. Ustava Republike Srbije, koji svakome zajemčuje "pravo na žalbu ili drugo pravno sredstvo protiv odluka kojim se rešava o njegovom pravu ili na zakonu zasnovanom interesu". Drugo pravno sredstvo je i prigovor.

IZJAVA MILANA IVOŠEVIĆA, ADVOKATA PROF. DR VLADIMIRA VODINELIĆA

U materijalno-pravnom smislu, konkurs je neopoziva jednostrana izjava volje, koja proizvodi određena pravna dejstva, našta ukazuje i rešenje Vrhovnog suda Srbije Rev. 4041/97 od 29.9.1997. godine.

Ovakvu pravnu prirodu konkursa sledi i Zakon o univerzitetu, jer u članu 91. stav 1. određuje da "dekan vrši izbor između kandidata koji ispunjavaju uslove".

Dekan Pravnog fakulteta u Beogradu odlučio je da konkurs okonča ne vršenjem izbora. Tako je upao u zamku najčešćeg načina povređivanja prava prijavljenih kandidata. Iz te zamke upao je još u jednu: doneo je rešenje da vanrednom profesorima Vodiniću prestaje radni odnos na određeno vreme. Vanredni profesori jesu u radnom odnosu na određeno vreme, ali je, zbog kontinuiteta karijere univerzitetskih nastavnika, prestanak njihovog radnog odnosa uslovljen neispunjavanjem uslova za izbor u više zvanje.

Vanrednom profesorima Vladimiru Vodiniću nije mogao prestati radni odnos na određeno vreme, sve dok nadležni organ Pravnog fakulteta u Beogradu ne donese odluku da se on ne bira u više zvanje zato što ne ispunjava uslove. Takva odluka nije, niti može biti doneta jer profesor Vodinić ispunjava uslove

za zvanje redovnog profesora, što je konstatovala i izborna komisija, čiji je član i profesor Antić.

To je i bio razlog što se profesor Antić u svojstvu dekana nije usudio da odluči o prijavi profesora Vodinelića, njenim usvajanjem ili odbijanjem.

Dok je profesor Vodinelić učinio sve što je trebalo da bude unapređen u više zvanje, Pravni fakultet u Beogradu nije ispunio svoj deo obaveza u postupku izbora: nije uspeo da okupi članove ranijeg Izbornog veća kako bi izvršili izbor do stupanja na snagu novog Zakona o univerzitetu, niti je njegov dekan smogao snage da donese odluku o izboru po stupanju na snagu novog Zakona o univerzitetu. Propusti fakulteta su njegova sramota, a u pravu postoji princip: *“Nemo auditur propriam turpitudinem alegans”* – Neće se slušati onaj ko se poziva na svoju sramotu.

DVANAEST NASTAVNIKA U ZNAK PROTESTA PROTIV ODLUKE DEKANA STUPILO U ŠTRAJK

Prof. dr Oliveru Antiću,
dekanu Pravnog fakulteta u Beogradu

Poštovani prof. Antiću,

Dana 7. septembra 1998. godine obustavili smo sve aktivnosti u nastavi, o čemu smo Vas i pismeno obavestili. O našoj spremnosti da preduzmemo ovaj korak, protestujući protiv Vaših nezakonitih odluka o neizboru i odstranjivanju iz radnog odnosa prof. Vladimira Vodinelića, obavestili smo Vas pismom od 1. septembra. Obustavu nastavnih aktivnosti nismo prekidali, svi podjednako, nezavisno od rasporeda ispita, koji nije mogao da utiče na položaj bilo kog od nas.

Ovim Vas obaveštavamo da sa obustavom nastavnih aktivnosti nastavljamo sve dok naš zahtev, iskazan u pismu od 1. septembra, ne bude ispunjen.

Kako ste u međuvremenu, selektivno i bez uporišta u zakonu, otkazali ugovore o radu prof. dr Dragoljubu Popoviću, prof. dr Dragoru Hiberu i doc. dr Mirjani Stefanovski, zahtevamo od Vas da ove nezakonite izjave o otkazu povučete. Sve dok ovo ne bude učinjeno, nećemo se vratiti nastavnim obavezama.

U nadi da ćete biti svesni visokih odgovornosti koje ne izviru samo iz važećeg Zakona o univerzitetu već iz samog bića i hiljadugodišnje tradicije univerzitetske zajednice.

Beograd, 16. septembar 1998. godine

dr Danilo Basta, red. prof.

dr Kosta Čavoški, red. prof.

dr Vojin Dimitrijević, red. prof.

dr Aleksandra Jovanović, vanr. prof.

dr Knežević Gašo, vanr. prof.

dr Miroљub Labus, red. prof.

dr Nedović Slobodanka, vanr. prof.

dr Rakić-Vodinelić Vesna, vanr. prof.

dr Todorović Mirjana, red. prof.

dr Trkulja Jovica, red. prof.

dr Vasić Radmila, vanr. prof.

dr Vujadinović-Milinković Dragica, vanr. prof.

DOC. DR OLGA POPOVIĆ-OBRAĐOVIĆ OBUSTAVLJA
SVOJE NASTAVNE AKTIVNOSTI U ZNAK PROTESTA
PROTIV NEZAKONITE ODLUKE I SUSPENZIJE

Poštovani gospodine Dekane,

S iskrenim žaljenjem Vas obaveštavam da nisam u mogućnosti da dalje odlažem početak obustave svojih nastavnih aktivnosti, koju sam Vam (obustavu) najavila i obrazložila u pismu od 16.9.1998. godine. Birajući između poziva sopstvene savesti da u znak protesta protiv otpuštanja naših kolega odmah obustavim nastavnu delatnost i želje da Fakultet poštedim dodatnog haosa, posebno zabrinjavajućeg na predmetu na kome sama obavljam nastavu, ja sam prevagu, privremeno, dala ovom drugom. Jedini razlog je bio moja nada da ćete Vi, stavljajući interes Fakulteta ispred svega, naći način da zaustavite njegovo dalje rastrojavanje, koje je započelo Vašom teško razumljivom i apsolutno neprihvatljivom odlukom da odstranite profesora Vladimira Vodinelića iz naših redova, a dramatično se produbilo očevidno nezakonitim otkazima uručnim profesorima Dragoljubu Popoviću i Dragoru Hiberu, kao i docentu Mirjani Stefanovski. Suočena sa činjenicom da moje dalje uzdržavanje od obustave nastave nema nikakve svrhe, u nemogućnosti da u ovakvim uslovima dalje obavljam nastavne aktivnosti, obaveštavam Vas da ću sa tim aktivnostima prestati danom isteka ispitnog roka koji je u toku, a naime, 6. oktobra tekuće godine - naravno pod pretpostavkom da do tada ne budu otklonjeni razlozi ovakve moje odluke.

S poštovanjem,

Beograd, 29. 9. 1998. godine

Doc. dr Olga Popović-Obradović

ZAHTEV ASISTENATA I SARADNIKA DEKANU
DA POVUČE ODLUKE O OTKAZIMA I SUSPENZIJAMA

Profesore Antiću,

Od Vašeg imenovanja za dekana Pravnog fakulteta u Beogradu, do danas, traje kriza koja je započela Vašom odlukom da ne okončate konkurs za izbor redovnog profesora na predmetu Građansko pravo, usvajanjem predloga Komisije i izborom prof. dr Vladimira Vodinelića. Kasnijom Vašom odlukom o otpuštanju prof. dr Vladimira Vodinelića, a zatim i prof. dr Dragoljuba Popovića, prof. dr Dragora Hibera i doc. dr Mirjane Stefanovski, kriza je produbljivana, a rešenost koleginica i kolega koji su obustavili obavljanje nastavnih aktivnosti, učvršćena. Umesto nastojanja da ispravite odluke koje su dovele do ovakve situacije, Vi ste doneli još jednu odluku koja ne doprinosi normalnom odvijanju nastave na Fakultetu. Suspendovali ste još 10 nastavnika, pokrenuli disciplinski postupak protiv njih i umanjili im platu u periodu u kojem se vodi postupak.

U ovom trenutku čini nam se da je kriza poverenja između dekana i nastavnika i saradnika prevazišla pesimističke prognoze učinjene u trenutku donošenja novog Zakona o univerzitetu. Smatramo da nije dobro ni za Fakultet

ni za bilo kog od nastavnika i saradnika Fakulteta, kao ni za ostale zaposlene, da se pomire sa atmosferom podela, sa nepoverenjem među kolegama, sa restrikcijom u pogledu dostignutih standarda života i rada na Pravnom fakultetu u Beogradu.

Očekujemo od Vas da povučete svoje odluke o otkazima i vratite koleginicu i kolege na posao u zvanjima u kojima su bili, te da oslobodite disciplinske odgovornosti ostale kolegice i kolege. Na ovaj način vratite mir na Pravni fakultet u Beogradu. Osnovni kriterijum za ugled i napredovanje ponovo će biti stručna potvrda kvaliteta naučnog i nastavnog rada svakog od nas. Smatramo da sve to možete učiniti u periodu do početka svih oblika nastave u novoj školskoj godini. Ovim biste stvorili uslove da i mi ispunimo svoje obaveze koje nas očekuju u izvođenju nastave u oktobru i novembru mesecu.

Beograd, 1. oktobar 1998. godine

Goran Svilanović
Miodrag Jovanović
Milica Đilas
Vojislav Stanimirović
Vladimir Đerić

Nada Varničić-Donžon
Zoran Mirković
Miloš Živković
Silvija Ranković-Đurić

Voja Stanić, *Mjerač*, 1988.